1968

POBJEDA, 27. 2. 1968

РАЗГОВОРИ

ВАСКО ЛИПОВАЦ:

СЛИКАРСТВО НИЈЕ СТВАР ТРЕНУТКА

РАЗГОВОР са академским сликаром Васком Липовцем водили смо у његовој малој галерији која је и ове сезоне отворена. Успјешна самостална изложба у Београду и недавно учешће у Задру, „Плавом салону“ као и овогодишња изложба, са К. Хегедушићем у Каракасу, били су, чини нам се, довољан разлог за овај разговор.

— Да ли сте задовољни својим излетом у Београд гдје је Ваша изложба била веома запажена?

— То је била моја прва самостална изложба и, искрено говорећи, тај сусрет сам очекивао са нестрпљењем и неизвјесношћу, тим више што сам у Београду излагао само са групом „Март“, прије неколико година. Међутим, и поједини критика показали су оно разумијевање које ме је могло само обрадовати. Критика и публицитет су ме пријатно изненадили и ту сам, управо, добио стимуланс за даљи рад.

— Ваше сликарство је вам јасно изражених тежњова и својевремено. Како би нам га Ви објаснили?

— Моје сликарство је резултат рада, искуства и познавања материјала. Моје слике нису у класичном смислу — слике, већ се врло често претварају у предмет или скулптуру. Радим скоро искључиво на дрвету, које ме привлачи својом племенитошћу, тврдоћом и могућношћу обраде, јер ја не сликам само на дрвету већ га понекад и скулпторски обрађујем. На дрвету могу да се у већој мјери користим апликацијама, да користим вјештачке смоле, чипке, неке предмете или неке друге савремене материјале. Али важније од самог присуства тих материјала на слици јесте начин на који се они уносе у ткиво слике и њихово логичко и естетско оправдање.

Ову разноврсност у материјалну супротстављам једноставној статичној и упрошћеној фигури, која је основ мојих слика.

— Какви су утисци са осталих изложби?

— На задарском бијеналу југословенског сликарства, на којем су узели учешће број ни наши сликари, добио сам другу награду, која ме посебно радује и у исто вријеме обавезује.

— Ваш је пут веома постепен и обазрив и карактеришете га мјера и одговорност. Он је, зар не, у супротности са све изразитијом тенденцијом што бржег излажења у јавност и ране афирмације?

— Прву самосталну изложбу сам приредио десет година послије завршетка академије и шест година након постдипломских студија. Мислим да је то исправно, јер сликарство није и не би требало да је ствар тренутка него резултат дугог и истрајног рада.

На жалост, сада све чешће наилазимо на краткотрајне успјехе који су резултат моде и који трају само колико и може да траје помодна ствар. Многи таленти на тај начин нестају, постају жртве оних истих који су их издигли, а њихово мјесто заузимају други које најчешће чека иста судбина.

— Црногорски ликовни живот је доста жив. Да ли сте укључени у њега?

— На жалост, нијесам. Свега сам једном био позван, као гост, у ЛУЦГ-а, за изложбу у Котору. Надам се да ћу ускоро бити у могућности да излажем у Титограду и да ћу на тај начин доћи у контакт са колегама из тога града, које заиста желим да упознам.

Миро ГЛАВУРТИЋ